

CULTURA POPORULUI

Crezul tău să fie: «Munca»

PREȚUL ABONAMENTELOR PE AN:
Pentru învățători, profesori, studenți și săteni 200 Lei
autoritățile sătești : 300
instituiții particulare și de stat : 400
Iar dela 500 de lei în sus, pentru sprijinitorii acestei foi.

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOEȘTE ȘI VEI PUTEA”

C. A. ROSETTI.

Director:
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALA Nr. 16 Sec. I

BUCUREȘTI, 4 MAI 1930

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA Nr. 16

ANUL X, Nr. 323
Apare în fiecare Duminică

De unde comunismul?

Intr-o țară ca a noastră, când aude lumea despre comunism, ridică din umeri și nu înțelege ce-o mai putea fi și asta? Iar după ce omul află, nu înțelege mai mult, ci rămâne și mai nedumerit. Cum ar putea să intre în mintea lui că ce e al meu și al tău? Fiecare, dacă muncim, dacă suntem oameni cu așezările noastre, înțelegem să avem al nostru, să ne bucurăm de roada muncii noastre. Ne mâhnim că muncim și nu avem cât ne trebuie, că munca nu roadește destul, dar că și puținul pe care l-am dobândit prin muncă să nu fie al meu, ci să mai fie și al altuia sau numai al altuia, — asta nu poate înțepea în capul omului.

Și cu toată dreptatea. După o viață întreagă de oameni cu gospodării așezate și care au trebuit să tragă din pământ, cu muncă grea, mijloacele de trai; după ce omul a apucat că viața așa e croită din moși strămoși, că așa e și la Scriptură, unde se spune că „întru sudorea frunții îți vei agonisi hrana ta”, — după toate acestea, e la mintea oricui că viața se înțelege ca o muncă, din care să ne scoatem mijloacele traiului nostru.

Când deci vine cineva și îți spune: „Să nu mai fie așa! Toate să fie la un loc ale tuturor; când mai cu seamă țuți că această nouă gospodărie a muncii vin să îți-o trântescă tocmai ceie ne muncesc, ceie se uită la agoniseala altora, — cum să nu se mire omul de muncă și așezare, ca la niște dihanii, la această nouă scor-nitură, zisă comunism! O vrea să spuie că se poate trăi și fără să muncești, că pul mână pe ce au alții, din munca lor sau a înaintașilor lor, — și iată, traiul gata.

Ce leac minunat pentru toate greutățile vieții! Ce vis neașteptat! Auzi! În loc să mai auzi din primăvară până în toamnă, în loc să te zbați din copilărie până la bărbăție cu o pregătire pentru muncă, iată deagata mură în gură, iată para mălăiată în gura lui nățăfleață, cum zice Românul: traiul dobândit prin comunism.

Căci acesta este înțelesul comunismului: să nu mai muncim. El este răsturnarea Scripturii pe dos. Stă leneșul și doarme pe sub garduri ori benchetuiește pe datorie, iar, după ce se culcă fericit și și-a făcut de cap și a gustat viața, visează că ce bine ar fi ca ce au străns alții să fie și al lui! De! Idealul omului leneș: să trăiască, să benchetuiască, dar fără de muncă. Așa și vede leneșul raiul pe pământ.

E ușor de înțeles că un asemenea fel de a cugeta nu poate intra în capul oamenilor muncitor și că oamenii care așa au apucat din moși strămoși, că omul trebuie să muncească, se uită ca la niște strigoi la cei ce vin să trâmbeize o așezare a vieții cum omenirea nu a apucat. El se minunează că se pot găsi fapături care să asculte asemenea flecăraie și încă să le mai și primească.

Un popor de țărani ca al nostru, după cum și alți țărani de aiurea, nu pot fi comuniști din însăși croiala lor de țărani. Căci țărani, chiar dacă nu știu să muncească cum trebuie, chiar dacă și ei își risipește vremea, când ogorul nu-l cheamă stăruitor, — dar tot înțelege, că viața muncitorului de pământ este viața de încordare în vremea verii, că să scoți din adâncurile pământului bogățiile lui. Deci

țărani nu poate fi comunist, nici la noi, nici aiurea. El își are rânduiala veche și sănătoasă a muncii.

Atunci de unde a eșit comunismul? Comunismul este ispravă de surtucari, adică născocire a târgoveților, a locuitorilor dela oraș, unde se găsește mai ușoare chipuri de a te strecura prin viață, de a trăni căni vrute și nevrute, de a trăi păcălind pe unul și pe altul și a o duce de minune pe socoteala altora. La oraș fiind petreceri multe, ispite care te fură să îți risipești vremea și să chefuliști, ce născocire mai pe gustul omului decât să găsească mijlocul de a hoinări și cheful fără muncă!

Comunismul nu se putea naște decât într-o asemenea obște de oameni, în obștia leneșului. Intre oameni harnici comunismul nu are cum se cuibări; dar între puturoșii și flecarii orașelor mari, este poporul cel mai potrivit pentru eșirea lui la lumină.

Deci comunismul este iscodeală de oraș și anume a orașelor cu mulți leneși. Apoi unde așteptați ca o asemenea buruiană scârboasă să aibă mai mult spor decât la Ruși? Un popor harnic Rușii nu sunt. Viața e mai mult nepăsare și visare. Pe soldatul rus, Românul l-a cunoscut ca icoana puturosului, a omului care nu se deslipește dela votcă și dela ceai, măcar de Păi-pica cu smoață din cer. Și chiar că era picat încă și cu ceva mai rău decât smoața: era poenit de ghiulele nemțești în timpul războiului, iar el nu se turbura. Trebuia să își isprăvească cheful, și apoi să se scoale la treabă. Iar dacă se mânia și sărea mai înainte, era ca să pocnească pe Neamț ca să i dea pace să soarbă liniștit, nu ca să ducă o luptă. A rămas de pomină «ordinul de zi», dat de Generalul rus Zeharov soldaților săi din Dobrogea, care se zăboveau la cea și votcă și nu se grăbeau când își scorneau Nemții.

La un asemenea popor, comunismul prinde, fiindcă de oameni leneși, pentru care viața e băutura și chiulă, cântec și topăială fără griji pentru răul vieții. Și dacă țăraniul nici la Ruși nu poate fi, comunismul este pentru țărani și aceasta îl ține într-o disciplină a muncii, într-o rânduială care-l mână prin incotmirea ei. Dar când vine la oraș și se face târgovăț, aici e pata pentru comunism. Dacă l ai rupt dela sat și l ai pus în fertura orașului, ori dacă e orășan de bastină și și suge viața cu desfătărilor țărului, aici e furat ușor de comunism.

Deci orașul rusesc, acesta e școala și ogorul comunismului. Să nu ni se spuie că totuși urzitorii comunismului n'au fost Ruși, ci șoacăți de Nemți și dela Franceji. Deși aceasta e adevărat, dar vezi că, dacă oamenii nebuni au fost pe lume pretutindenea, neroziile lor nu pot răzbi oriunde. Uite că acestea n'au pătruns la alții, dar au pătruns, adică la oamenii puși pe visare, pe cheși și pe lene.

De aceia noi nu ne potrivim cu aceștia, fiindcă Românul rade de cel care așteaptă să i cadă mura în gură. Starea sufletului nostru nu este și nu poate fi comunistă. Comunismul este filosofia puturoșilor. Ajunge să l vezi unde a pătruns, pentru că să spuie dela început: «Acela trebuie să fie un popor de puturoși».

Statul suntem toți împreună

De când trăim în România mare, vorbim adeseori despre țara noastră, despre statul român. La început sunt acum unsprezece ani un chiot de omenire a un-plut granițele țării celei nouă, ne bucuram și prăznuim în toată libertatea. Simțeam că am ajuns să vedem cu ochii binele cel mai mare din viața unui popor: să ne avem patria noastră, Statul nostru Național. Bucuria de atunci nu a fost mininoasă, nu a fost o părere, orice popor nu se poate desvolta deplin nu și poate crește toate purtele în deplină slobozenie decât în statul său național.

Dar bucuria dela început a fost înțucată în scurtă vreme. Greutăți mari s'au ridicat în drumul Statului Român, cele mai multe trăiau și pe vremea când ne bucuram dar pe o clipă nu le-am văzut. Toate țărășoarele românești intrau în țara cea mare, secătuite și sărăcite de război, părjolite de marce loc. În clipa în care locul e stins încă nu știu ce ai pierdut din avutul tău. Numai după aceea vezi și începe tânguirea. Printr'o grea neînțelegere noi am început să punem îndată după bucuria unirii toate greutățile în cărucia statului român, și să-l judecăm cu asprime. Pentru orice rău și greutate de trai am pus vina pe stat. Ca și când statul ar fi o ființă atotputernică, deosebită de noi, un fel de Zeu care poate face tot și care răspunde și de binele și de răul ce dă peste noi.

Nici cu statul nu e altfel. Și ei va lucra bine și folositor numai dacă toate mădularele statului suntem noi toți împreună, toți cetățenii toți locuitorii unei țări. Ori unde este o tovarășie, înflorirea ei atârână de priceperea, credința, voința și munca tuturor. Statul este o mașinărie uriașă a cărei mădulare nu sunt din fier oțel sau alt material moț, nici din mușchi, carne, vine și oase, ca mădularele trupului ci din oameni vii. Este cea mai mare tovarășie pe care o fac oamenii

de același neam, pentru a putea înfrunta mai ușor greul vieții și pentru a putea munci mai cu spor.

Cutare s'a supărat pe statul român și-l injură fiindcă a avut o pricină cu un jaandarm. Altul se supăra pe România Mare pentru că l'gobit primăria, pretura ori prefectura. Al treilea injurâ urât, pentrucă l-a mințit un deputat. Și cei mai mulți amestecă și pun într'o singură oală Statul român cu necazul lor. Cred că Statul e jaandarmul, primarul, prefectul sau deputatul. Dar fiecare din aceștia e numai un măduar din Stat și nu poate fi pus în locul statului întreg. Pe acesta îl formăm noi toți împreună. Și va fi așa cum îl vom face fiecare cu credința, cu voința, cu iubirea și munca noastră. Fiecare din noi suntem o cărămidă în biserică cea mare a Patriei.

Deci în loc să cărlim mereu judecând pe alții, mai bine să ne vedem de lucrul nostru, de datoria noastră, fiecare. Să fim fiecare o cărămidă bine arsă. Să ne dăm munca și sporul nostru. Atunci statul întreg va înflori, iar crengile uscate vom putea să le rupem lăra primărie.

Statul nu are de unde să ne dea dacă nu-i dăm și noi. Nu poate fi bogat, dacă noi suntem risipitori, nu poate să aibă tarie pentru ziua de mâine, dacă noi suntem lipsiți de credință și nădejde, nu poate să se închege puternic dacă noi ne urâm și ne stăiem. Statul va fi bun sau rău, după cum vom fi noi toți împreună. Din noi crește, pe noi se răsămă, noi suntem el.

I. Agârbiceanu

Române în țări străine

Doamna Elena Romniceanu

Suntem prea puțin cunoscuți în Geneva, cetatea nașionilor,—deși mare, bogată, vrednică și frumoasă n-i țara. Intre cățiva la număr, cari caută să vindece răul, stă cu vrednicie doamna Elena Romniceanu.

În casa Domniei-Sale s'au pus la cale o seamă din cele mai reușite manifestări naționale din orașul celebru. În aceeași vilă, prind a se înțelege pușinii români din Geneva, veniți din toate țările românești. În casa ospitalieră din strada Soret, cățiva însufleșțiți, își întăresc inima pentru a încerca un început de propagandă românească: cutezător gând. Neașteptat și îndrăzneț lucru.

În acești doi ani din urmă se aud în capitala spirituală a lumii câteva șoptiri românești. Și prin aceste producțiuni, reinvie o veche societate studențească și prinde trup prima asociație de cultură cu numele:

«Prietenia elvețiano-română». În amândouă societățile, nobila doamnă a dat cu tot sufletul: entuziasm, bună voință și încurajarea necesară. În lunie anul trecut se adună în casa doamnei Romniceanu nu numai studenții noștri. Reprezentanții tinerilor din Jugoslavia și Cehoslovakia, iau parte la o șe-

zătoare culturală patronată de o româncă. Atunci s'a pus temelia morală între tineretul a trei state vecine și aliate.

* * * Si acum, în preajma Paștelui, când fiecare are și-și cere dreptul la odihnă, doamna Romniceanu stă cu aceeași energică bunăvoință în slujba Patriei. Sub grija Domniei-Sale rulează la Geneva un film asupra României. Frunțașii din lumea internațională au fost invitați să vadă frumusețile și bogățiile țării. Astfel, o săptămână întreagă mil de ochi se vor bucura de icoane alese din viața tinilor dela Dunăre. Din cetatea lui Rousseau filmul va trece în principalele orașe din Elveția sub îngrijirea duloasă a românei dela Geneva.

Revista de «Oesterreicherin», din Decembrie 1929, închină compatrioatei noastre o pagină, care ne înalță și cinstește țara.

Româncea noastră are o bogată activitate internațională muncește și pentru noi și pentru alte neamuri. Străinii i-au multumit.

Să ne fie și nouă îngăduit un mic omagiu.

Prof. C. Mureșanu
Geneve

Gânduri culturale

O idee comună este aceea că războiul ar fi accentuat și nevoia culturală, de care, mai înainte, ne simțiam atât de puțin încercați. Și lucrul poate fi ușor explicat: fapt sigur e că România mică își avea trebuințe și mai puțin, și mai mărunte. Printre acestea (poate, cea mai din urmă) era și necesitatea culturală care fie că urmărea crearea unei categorii de profesioniști liberi ceva mai spoși, fie că se gândia la accentuarea unui idealism naționalist, fie că tindea la o ușoară înaltare a nivelului sufletesc, preocupă foarte puțin guvernul și pe oamenii politici. Astfel fiind lucrurile, nu e de mirat dacă voiu afirma că, pe atunci, se putea vorbi despre un fel de erezie, de rătăcire culturală, legată mai mult de anumite personalități cu totul străine de oționalitate, de administrație, de bugetul statului. Firește că rătăciiți nu se dădeau bătăuți: 2-3 conferențe se țineau anual în cele mai de seamă centre ale țării, pe ici pe colo înflorau (o

înflorire care astăzi or entuziasma foarte puțin) unele modeste asociațiuni, de cele mai multe ori, tinerești, mai adesea—studentești; bibliotecile publice nici nu puteau fi create, nici nu ajunseseră a fi cercetate—cu toată ideologia fără frâu a Ligii culturale—condusă cu atâta îndărijire de profesorul Nicolae Iorga. Cât despre gazete cu caracter pur cultural—iată un mijloc de pătrundere sufletescă la care nimeni nu se putea gândi. Ce să mai adaog?

Până prin 1914—1915 nici croniclele culturale (teatrale, muzicale, plastice, literare etc.) nu constituiseră o necesitate programatică pentru cele câteva gazete de tiraj care—când nu se mulțumeau cu fidelă înregistrare a crimelor și sinuciderilor, adăpostiau—sub eticheta de literatură—romane sensaționale, nuvele ori versuri semănate—de cele mai multe ori—de anonimi ai scrisului românesc. E tot ce se putea face pe atunci, când gustul cărții nu începuse a fi simțit, când valo-

rea creșterii sufletesti nu ajunseseră a fi apreciate, când capatul de sus al culturii era departe de a fi cunoscut în atâtea domenii.

Ca lucrurile s'au schimbat nimeni nu se mira. Curios e că, deși operată împotriva propriei noastre voințe, această schimbare nu ne surprinde, dar ni se pare firească și normală.

Desigur că o analiză, o adâncire a rosturilor ei ar fi trebuitoare. E o lucră a chestiunii care mă va interesa altădată. Deocamdată adaog doar atât:

O dovadă evidentă a schimbării care s'a petrecut în sulletele noastre este tocmai faptul aparițiunii de gazete cu țintă vădit culturală.

Și lucrul e cu atât mai îmbucurător cu cât aceste gazete prezintă garanția unor pricepuți conducători, a unor colaboratori cari și au făcut din ridicarea celor mulți și deprinși, o țintă de viață, din îndeleptirea de scriitorii a chemare nobilă și dezințersată. E tocmai cazul «Culturii Poporului»—la a cărei prăsnuire mă alătur din toată inima. În exemplul dat de ea, se văd atâtea, dar, mai presus de toate, acea radicală schimbare care s'a petrecut în sulletul românesc, pe atunci: modest, puțin pretențios și primitiv, astăzi: solidar cu ordinea și cultura europeană. «Cultura Poporului» pedeparte—oglindește această importantă prelucrare—pedealta—contribue, număr de număr, pagină de pagină și an de an, la desăvârșirea ei. Iată din ce cauză sărbătoarea «Culturii Poporului» este—în același timp—o sărbătoare a sulletului românesc—la a cărei modelare ea, mai cu seamă, a stăruit aproape un deceniu aducând lumină, în păturile cele mai puțin observate și căldură, în sulletele cele mai puțin încălzite. În felul acesta, această gazetă a putut dovedi că, și la noi, cultura e o trebuință vie, că în acest unic scop pot fi concentrate energii și minți luminate, că această nevoie este continuă și variată, neostoiită și adâncă.

Iată din ce cauză prăsnuirea ei trebuie făcută cu toată cuviința.

Paul D. Papadopol

Din Cronica zilelor noastre

„Și era în vremea aceea a anului 1930 ziua 11 din luna lui Aprilie, când din plaurile țării mele, coborâse către scaunul domnesc, făpturi omenești cu frânturi de oase.

Aceste făpturi erau Sfinții Arhangheli de eri! Veniseră către iobagi căroră le-au frânt lanțurile grele și astăzi din mila Celui sfânt erau stăpânitorii țării—să le ceară o frântură de pâine mai omenească.

Calea pe unde au trecut ei, era plină de ostași, ce i păndeau ca pe niște răsvrățiți. De-o dată rușinea cuprinsese tot sufletul omenesc. N'a

fost om să nu sângereze în suflet și din geană să nu i pice o lacrimă!

Căci, cu lanțurile pe care ei le au rupt, fost au bătăuți. O durere adâncă cuprinsese Cerul!

Amurgul înroșise cu flacără păcatului. Florile pe care visau să le aibă, au fost ghioage, ce odată le-au mânăuit să ne scape de blestem.

Nu mai umbra vovodului de la Argeș plutea ca un Duh mângâindu le durerea. Cinstea pe care trebuia să le-o facă nu s'a făcut; pentru care fapt cronică vremurilor târzii va face să vorbească.

Vornicul Harie

CONGRESUL viticultorilor și prunarilor

Din cauză că, printr'un proiect de lege, care urma să fie pus în aplicare, cu privire la modificarea regimului băuturilor spirtoase, și care lovea în soarta viticultorilor și prunarilor, prin micșorarea taxelor pe spiritul de cereale, prin încurajarea fabricantilor străini,—cele 70 de syndicate viticole și prunicele din țară, au înțeles rostul acestei legi, și au hotărât un congres la București pentru a-și apăra interesele.

Au venit reprezentanți din toate ungiurile țării și s'au adunat în sala Dacia, unde în frunte cu d-l C. Iarca și Const. Garoflid au votat o moțiune prin care cer:

1. Inființarea monopolului de desfacere a spiritului industrial și scoaterea lui din băutura. Până atunci, să se mențină neștirbite aceleași taxe, care sânt acum și a regimului de desfacere a spiritului, stabilit prin legea din 1927, adică: aromatizarea, diluarea și punerea în consumație, prin depozitele regionale, numai la țaria de 30 gr.
2. Reglementarea plantării vițelor altoite la șes și oprirea plantării producătorilor direcți.
3. Ridicarea taxei pe bere la paritatea dinainte de război față de vin.
4. Incurajarea exportului de fructe și vin, prin acordarea unei subvenții anuale de 100 milioane lei, a cărei repartizare să se facă sub controlul Uniunii generale a sindicatelor viticole.

5. Inființarea creditului viticol.

6. Scăderea taxelor pe bere vete.

7. Acordarea de rectificare, tuturor fabricelor, de spirit de vin.

8. Deschiderea cârciumilor. 9. Sindicalizarea obligatorie a viticultorilor.

10. Libertatea vânzării spiritului de vin și țuicii. Acestea sânt punctele propuse de congresiști pentru a se înfăptui.

Chestiunea e însă alta. În punctul 8 e vorba de deschiderea cârciumilor? Când? Sărbătoarea, sau să se mai dea voie a se înfința altele? Când noi avem lipsă de altele, nu trebuie încurajată băutura bețivă. Și așa stă în țara noastră mai multe cârciume decât alte clădiri care aduce un folos real societății. Pe câtă vreme cârciuma ce ne aduce? Cele mai mari crime, cele mai mari orgii aici se petrec. Prin urmare întâi lucruri de folos locuitorilor țării întregi și pe urmă altele.

După felul cum a luat sfârșit congresul, se pare că au biruit congresiștii, de oare ce au căpătat promisiunea d-lui Ministru al finanțelor, că va face totul pentru întocmirea unei mai bune situații a lor.

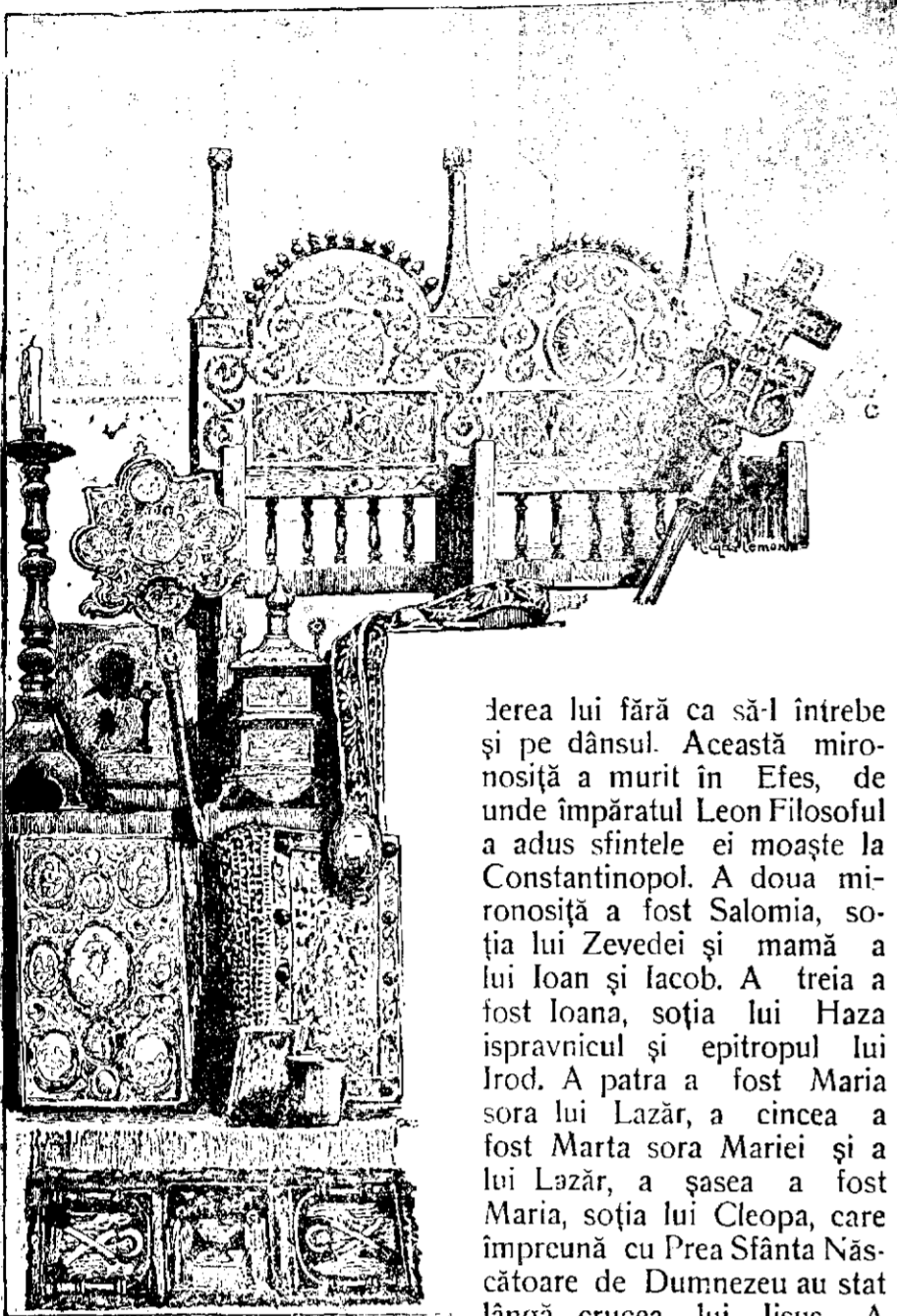
Acum o altă întrebare!.. Se va ține de cuvânt?... D. F.

Viata trebuie să fie o ascensiune, un suis; de aceea trebuie să mergă omul: smerit, plecat. Cridim

Arhim. SCRIBAN

PAGINA LITERARĂ

Duminica Mironosițelor

derea lui fără ca să-l întrebe și pe dănsul. Această mironosiță a murit în Efes, de unde împăratul Leon Filosoful a adus sfințele ei moaște la Constantinopol. A doua mironosiță a fost Salomia, soția lui Zevedei și mamă a lui Ioan și Iacob. A treia a fost Ioana, soția lui Haza ispravnicul și episcopul lui Irod. A patra a fost Maria sora lui Lazăr, a cincea a fost Marta sora Mariei și a lui Lazăr, a șasea a fost Maria, soția lui Cleopa, care împreună cu Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu au stat lângă crucea lui Iisus. A șaptea a fost Suzana care de aproape a privit la corpul lui Iisus spânzurat pe cruce.

Sfânta Evanghelic ne deslușește clar, împrejurările prin care blândul Iisus a înviat din morți, dându-ne ca martor pe Pilat la care s'a dus mai întâi Iosif din Arimateia, sfetnicul cinstit, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu, de a cerut trupul lui Iisus ca să-l ia de pe cruce și să-l înmormânteze, după cum era obiceiul. Apoi Mironosițele femei, Maria Magdalena, Maria lui Iacob și Salomia, care s'au dus la mormânt ca să ungă trupul lui Iisus cu mireme. Ajungând acolo au găsit piatra răsturnată și intrând în mormânt nu au găsit trupul lui Iisus ci, numai giugiul cu care fusese înfășurat. Deasupra pietrii răsturnată sta un tânăr îmbrăcat în veșminte strălucitoare, care văzând pe mironosițe le-a spus: Nu vă spăimântați, pe Iisus Nazarineanul căutați? Nu este aici, s'a sculat, iată și locul unde l-au pus pe El. Mergeți de spunetei unecilor și lui Petru, că va merge mai înainte de voi în Galileia, acolo îl veți vedea pe El cum a zis vouă. (Marcu 16, 6-7).

Măntuitorul s'a arătat Mariei Magdalena, s'a arătat apoi și onora din ucenici, care ducându-se la celălți și spunând că au văzut pe Domnul, nu credeau, cum a fost cazul cu Toma, care nu vroia să creadă decât numai atunci, când va pune El degetul lui în semnul celor din mâini și din picioare, și în semnul din coastă unde-L înpunsese cu sulița ostașul roman.

Mironosițele femei erau acelea care intraseră în slujba Măntuitorului. Ele îi slujiseră când a propovăduit și acum când El era în groapă se dușeră la mormânt ca să-l facă datoriat ungând trupul Lui sfânt cu mireme. Aceste mironosițe erau 7 la număr și anume: Maria Magdalena, care după înălțarea Domnului s'a dus la Roma, la împăratul Tiberiu și l-a vindecat de durerea ochilor de care suferea, l-a spus toate cele făcute de Domnul nostru Iisus Hristos, după care împăratul a hotărât pedepsirea cu moarte a arhierilor, care l-au judecat și a lui Pontiu Pilat, căruia i-a găsit vină în faptul că a aprobat uci-

Cartea Cărților

O carte care n'ar trebui să lipsească nici unui bun creștin din casă, este Biblia sau Sf. Scriptură.

Această carte cuprinde două părți: Cea dintâi Vechiul Testament, compusă din 39 cărți, iar a doua, o completare a celei dintâi: Noul Testament, cu 27 cărți. La un loc deci, 66 de cărți. Este cea mai studiată carte dintre toate câte s'au scris în lumea întreagă.

Aceste 66 cărți, sânt împărțite pe capitole, iar capitolele în versete. Întreaga carte are 1189 capitole cu 31377 versete.

Versetul al 8-lea din Psalmul 118, este mijlocul versetelor din întreaga carte.

Numărul cuvintelor din toată Sf. Scriptură este de 773662; iar numărul literelor din întreaga carte este de 3.566.480. Aceste cifre însă variază după limbile în care s'a tradus Biblia. În Noul Testament ni se arată 850 de versete și care sânt, și în Vechiul Testament.

Societatea Biblică și străină din Londra (Anglia), a cheltuit pentru traducerea și răspândirea Bibliei 375 milioane lei. Până în anul 1912, s'a vândut din aceste cărți, 240 milioane exemplare, din care numai Noul

Testament și fragmente din Biblie în 432 limbi și dialecte.

Depozitul central din Londra, trimite zilnic peste 7000 exemplare, la diferite sucursale din Lume.

Din toate luptele cari s'au dat până acum, această Sf. Carte a scăpat neatinsă până azi.

Bărbați de valoare, genii, toți au vorbit cu dragoste despre Sfânta Scriptură.

Până și Napoleon I spunea: „Evanghelia conține o virtute tainică, cea care influențează cu multă putere, o căldură care lucrează asupra rațiunii și care pătrunde în inima. Este o putere care biruște orice i s'ar opune”.

Iar J. J. Rousseau spune: „Sfânta Evanghelic vorbește lumii”.

Într-o biserică de lângă Salzburg se află în altar o Biblie, pe jumătate putrezită, arsă, ca aducere aminte de persecuțiile din secolul 16-17 și 18. Este din 1548, a fost aruncată în foc de cincisprezece și de 20 ori ascunsă în pământ. Cu toate acestea există și acum.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

Într'un număr viitor vom scrie despre această Sfântă Carte mai amănunțit.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

Într'un număr viitor vom scrie despre această Sfântă Carte mai amănunțit.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

Într'un număr viitor vom scrie despre această Sfântă Carte mai amănunțit.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

Într'un număr viitor vom scrie despre această Sfântă Carte mai amănunțit.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

Într'un număr viitor vom scrie despre această Sfântă Carte mai amănunțit.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

Într'un număr viitor vom scrie despre această Sfântă Carte mai amănunțit.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

Într'un număr viitor vom scrie despre această Sfântă Carte mai amănunțit.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

Într'un număr viitor vom scrie despre această Sfântă Carte mai amănunțit.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

Într'un număr viitor vom scrie despre această Sfântă Carte mai amănunțit.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

Într'un număr viitor vom scrie despre această Sfântă Carte mai amănunțit.

De aici se poate vedea prin câte a trecut și totuși n'a pierit.

O recomandăm tuturor bunilor creștini ca s'o citească și s'o aibă în casă.

In Vinerea Patimilor

„Din înălțimi albastre, soarele își trimite razele peste satul tăcut și umil. Răul cu undele-argintii îl mișcă ușor, ducând cu el întreaga liniște din adevăratul lăcaș de odihnă și pace, Biserica își înalță, printre pomii infloriți turnul, de pe al cărui vârf, stă aproape să cadă crucea.”

„Glasul clopotului îmi aduce în suflet larmecul credinței și dulcea melancolie a aducerilor aminte din copilărie...”

„E plină de lume. Bătrânul preot în veșminte, înconjurat de norul lumurii al tămăiei, citește cu voce blândă „Evanghelia Patimilor”.

„Ah!... care inimă, cât de nesimțitoare, n'ar tresări la auzirea acestor cuvinte, nu și-ar aduce aminte de acela care a adus pe pământ pacea, iubirea și dragostea?”

„El, astăzi, este în voia urii; primește osândă, căci totul în această lume trecătoare trebuie este răsplătit: «Binele mai mult

decât răul; iar cel mai mare bine pe care Iisus l'a adus întru omeniri a fost «iubirea»...»

„Și această iubire a fost răsplătită de către Iudovi, cu cel mai mare rău, «uciderea».”

„Cu obrazul scuipat și pâlmuit și în strigătele sălbătice «să se răstignească» privește cu blândă de reaua mulțime ce-L urmează. Și încă de rău, drumul pietros spre Golgota.”

„Pironit, pe cruce, cu cunună de spini, cu buzele vinele și uscate de sete, par a păstra încă oca din urmă sărutare a vânzătorului și vicelanului Iuda. Iși ridică privirea către cer și zise: «Părinte, iartă-le lor că nu știu ce fac». (Luca 23-34).”

„Cu inimile pline de duioșie, tinerii și bătrânii gârbovi cu iarna vieții în plețe, se întorc la casele lor.”

„Amurgul serii se lasă, ca o negură deasă asupra satului liniștit, iar luna îl privește și-i surâde blând și dulce...”

Ion N. Drăgan

Invierea

Fluturării poleiști se răsfață'n soare și livada și câmpia sunt în sărbătoare. Un buchet de ghiocci astăzi am adus Pentru Sf. Inviere Bunule Iisus.

„O mireasmă se coboară din cer pe pământ, Aducând cu dânsa știră c'a n'iaut Cel Sfânt: Bucuria fără margini șters-a umbrele durerii, Clocărtia cântă'n luncă inutul Sft. al Invierii

Emilia Popescu

Zi de primăvară

Soarele apare, de sub holtă cerească, reflectându-și miile de raze, asupra frumosașelor ogoare, deșteptând în sufletul țărânului muncitor, o bucurie, o speranță, îndemnându-l la o nouă viață, dându-i o nouă putere, cu speranțe dulci, încordându-i puterile pentru o nouă muncă, mai rodnică, și mai bogată.

„La apariția acestor raze fermecătoare, țărânul român, chemat parcă de o voce, și împins de o mână nevăzută, își îndreaptă cu bucurie pașii către ogorul moștenit, și desfătat de ciripitul pasărilor, începe a munci cu dragoste aceste ogoare, cari nu sunt altceva decât speranța viitorului lui.”

„Dela acest țărân atârnă rezolvarea problemei grele, care zdruncină azi creierii multora, și a cărei soluționare o încearcă cei cari sunt chemați azi la cămașă țării și neamului”

„Acest țărân este îngrijitorul brazdei și vetrei strămoșești, păstrând tot ce e românesc, păstrând nepătate, vechile obiceiuri românești. Acest țărân, fie el din ori care parte a frumoasei

și bogatei României, din zori de zi și până în amurg, se înfrățeste cu brazda, cântând cântece de bucurie și veselie, amușind chiar și ciripitul pasărilor. Așa își petrece el zilele, uitând de necazurile zilei și ale vieții.”

„Singura speranță, și singurul mijloc de trai fericit este numai munca. Munca cinstită ne va aduce izvorul slănt de liniște sufletească, putere, viață, și ne va face să ajungem la idealul sfânt, — la fericire.”

„Azi însă, lumea este înrăită, puțini pot să ajungă la această fericire, deoarece viața omului este scurtă, și nu poate face atâta bine, ca să ajungă la fericire. Numai muncind cu toții dela mic, la mare, dela bogat la sărac, vom putea evita neajunsurile zilelor, și astfel vom putea echilibra și restabili fericirea noastră.”

„Mulți sunt aceia, care zilele de sărbători și reșaus, le petrec prin cafenele, cârciumi, localuri de plăceri și răslă, neceugându-se că și acele zile trebuiesc folosite, ocupându-se cu dezvoltarea culturii — care trebuie să se deslășoare, prin satele frumoase noastre României.”

M. Petru

Suferința Ta Doamne!

Mergea încet. Se uita când la dreapta când la stânga și gândul ei părea că demult plecase acolo unde voia să-și trimită și sufletul.

Nici o lacrimă nu-i vedea; scipind printre genele lungi, iar buzele le ținea strâns lipite. În mână avea o geantă și pe cap o pălărie ușoară.

— A fost Paștele?... se întrebă, ea luminându-i-se parcă pentru o clipă, întreaga ființă. Se opri în loc. Privi apa Dunării care curgea lin la vale, și cerul albastru.

— Doamne Dumnezeule! ia-mă la Time! Acest gând părea că îi stăpânește toată ființa.

Departe se auziau clopotele bisericilor cari anunțau o zi de sărbătoare. Ceva sfânt învălău întreaga natură.

Începu iarăși a merge. Luți pașii. Părea că îi era frică să nu o opriască ceva dela gândul ei nebun. Vapoarele se zăriau tot mai departe și liniștea nu turbura nici natura, nici sufletul ei chinuit.

— A fost Paștele?... Deodată văzu înaintea ei o cruce și pe ea ținut

Domnul nostru Iisus Hristos. Se opri iarăși în loc și văzu cum picura sângele din mâinile și picioarele Lui sfinte. Ridică ochii la cer.

— Doamne Dumnezeule! zise ea deodată căzând, în genunchi și izbucnind în lacrimi.

.....

STAI PE EL!

Stai pe el!
Binecuvântează mi patul,
Unde dorm —
Singur-singurel;
Unde mi s'bor la tine gândul
Preacuratul! —
Până-adorm;

Unde o să-mi vie rândul —
Cu privirea 'n spre icoană,
Ca o stană
Ce privește larg văzduhul —
Să-mi dau duhul...

Binecuvântează-mi patul!
Stai pe el!.

Cridim

Maria S. Pallade.

Rugăm stăruitor plățiți abonamentul

Lumini de Paște

D. I. Dogaru.

Prin săptămâna patimilor, după ce luam vacanță, fata îmi dădea o altă ocupație: mă pune să pazeșc oile și să am grijă să nu le calce trenurile, cari făceau mari pagube oamenilor de prin partea locului. Câte necazuri mai pricinuia și trenul, Doamne! Mai în fiecare zi erau sacrificate animale fără nici o vină — afară doar de aceea că stăpâni nu îngrijeau mai cu multă trăgare de inimă și furaj de văltoarea muncii uitau de ele. Găini, găște, porci, viței, vaci erau jefuite pe altarul terasamentului de drum de fer.

De aceea câtă vreme miei erau mici, nu se tocmea, cioban la ei, ci fiecare gospodar își

trimețea câte o odraslă să pască oile.

În luna cea de Paște, în lunile acestea groasă, iar miei deveneau sburdalnici ca niște copii într'un maidan desgrădit. Când ne săturam de băut mingea, porneam către podul de la drumul de fer răcneam amuzându-ne, când ecoul metalic al șinelor ne întorcea vorbele.

Așași pe câte un pietroi sub pod, ne puneam la cale viitorul.

— Eu, după ce isprăvesc școala mă fac croitor, ne spunea Vasile a lui Ioniță Croitoru. Chiar depe acum am început să trag la mașină...

— Eu mă fac profesăr, îmi place să fiu mai mare peste

băeți, ne spunea Nicușor băiatul notarului.

Nu-mi arăta dorințele.

— Dar tu măi Ilieș, ce vrei să te faci, când vei crește om mare?

Ilieș nu ne răspundea.

— Spune-ne măi Ilieș, de ce taci?

— Eu mă fac clopotar la biserică..., ne spunea Ilieș a lui Cămărașu. Imi place să sun toaca și clopotul.

În adevăr, nimeni din noi nu avea dibăcia lui Ilieș în ce privește ciocăniturile ritmice, armonioase ce se cereau pentru a suna frumos toaca. El încerca mereu cu două pietre potrivite, lovind în brațele metalice ale podului, uimindu-ne de îndemânarea lui.

— Adevărat, tu bați toaca la fel cu moș Nichifor, ba poate și mai bine, spuneam noi plini de mândrie.

Ochii lui Ilieș sclipeau în tul-

gerări scurte, pierdute pe coama dealurilor cenușii de pe malul basarabean al Prutului.

În Vinerea cea Mare mergeam cu toții la bisericuța din satul nostru, ascunsă umil în umbra întunecoasă a salcânilor ce o înconjurau.

Duceam tăcuți în mâinile copilăriei de atunci, toporași culeși cu roua nescuturată, să-i punem la picioarele blândului Iisus.

Prin geamurile larg deschise — din cauza zăduului — eșia lumii lumânărilor, Prin colțuri, chicoțeli și soapte găuțite.

Tăcerea cea apăsa ca o piatră peste cei de față la această măreață solemnitate. Privirile lugeau spre chipul părintelui Constantin.

— În mormânt viață, pus ai fost Christoase... Corul școlărilor condus de Domnul, ducea mai departe înțelesul sfântelor evocări, pe melodii dulci, duioase și pline de scene mișcătoare...

Când înconjuram Biserica, Ilieș se strecura de noi și se urca în clopotnița alături de moș Nichifor. Noi îi vedeam chipul serios, învăluit în dubla înțelegere a unei misiuni ce i se încredințase; Moș Nichifor îi dăse voce să sune el toaca.

Transfigurat de plăcere, Ilieș renăscuse, în sine, a doua oară, Toaca cu atâta larmec, încât ochii bătrânilor se îndreptă admirativ spre ferestrele luminate ale clopotniței. Noi ațară strigam bucuroși:

— Așa Ilieș! Bravo Ilieș! Și o nemăsurată fericire inspirată din fericirea lui ne țara într-o plăcere de neînchipuit. El nu ne privea. Cu mâinile încleștate pe ciocănele, lovea în ritm plăcut, în timp ce țara lui umbrită de ilacăra lumânărilor era inundată de o sfântă bucurie.

A doua zi îl copleșeam de laude și incurajări.

— Veți vedea voi, la noapte, cum voi suna toaca, când va

ceți părintele Constantin, Evanghelia de la Ioan...

Sămbătă seara, spre Duminică nimeni din noi nu se culca. Strănsi ca un roiu în ograda bisericii tălăsușam în jurul flăcărilor cari povesteau minunății, povești înspăimântătoare, de ni se făcea părul măciucă ascultând. Un loc mare ardea răslăngând o pălăie roșiatică, înghițită de întunericul nopții. Liliaci sburau îngoniți de larma noastră abia cետinată.

Când trecea personalul de 10 jum., știam că mai este puțin până la sosirea episcopului, a dascălilor și a părintelui Constantin.

În sat nimeni nu se culcase. Sgomote de uși trântite, glasuri răsbătătoare din sat până la noi. Flăcăi torceau de zor povești uimitoare. Pe drumulețul bisericii, născură pași și vorbe.

Venea moș Gheorghe episcopul și dascălul Iordache. Mai în urmă părintele Constantin. Bise-

PELAGRA

ISTORIC ETIOLOGIE, SIMPTOMATOLOGIE ȘI TRATAMENT

În popor mai este numită: *buba trântilor, buzereț, jupuială, leprică, părleală, pecingine rea, roșeață, rana trântilor* (V. Bianu). Pelagra este o boală necontagioasă, cu evoluție cronică și care se caracterizează prin trei feluri de manifestări: cutanate, (eriteme), gastrice, și nervoase (alienație mintală mania pelagrosă).

Înainte de descoperirea Americii (1492), pelagra nu era cunoscută în Europa. Atunci a fost introdus porumbul și cartoful, Porumbul în centrul Europei, și cartoful în nordul ei. Abia când populația a început să se hrănească în mod intens cu porumb, au apărut primele cazuri de pelagră (1740). De atunci, numărul cazurilor a crescut paralel cu răspândirea lui și cu starea precară a a celor consumați.

La noi statisticele au arătat în 1902 aproximativ 42.000 pelagrosi, dar de atunci statisticele făcute mai serios dovedesc faptul că în realitate nu se știe nici jumătate din cazuri. (Al. Obregia). În anul 1906 numărul lor se împărtășește. Cazurile cele mai dese bănuite sunt comunele din centrul Moldovei: Trușești și Mihăilești (Botoșani), Ruginoasa și Pastraveni (Suceava), Filioara (Neamț), Botești și Răcăciuni (Bacău) și Săbăoani (Roman). Azi, la noi, pelagra este în descreștere, deoarece războiul din 1916—1918, a obișnuit pe țaran să mănânce și pâine, nu numai mămligă. Tot după război, reforma grără împroprietărea țaranului i-a îmbunătățit starea materială.

Înainte de a arăta simptomele boalei, vom expune pe scurt teoriile în legătură cu etiologia pelagrei.

Teoria Maitismului. Autorii acestei teorii, susțin că porumbul este cauza principală a pelagrei. Spaniolii numesc pelagra *maitism*. Acestei teorii s'au opus alți autori, arătând că în multe regiuni unde porumbul este consumat în cantități mari, pe lângă alte alimente, pelagra n'a apărut.

Teoria zeinelor. Pelagra ar fi datorită prezenței, în anumite categorii de porumb a unor albume toxice cari conțin fenil paraamină și tirozină, în locul triptofanului și lisinei.

Teoria parazitărilor. Simbol susține că există un parazit care ar cauza pelagra. Acest parazit este transmis omului de către o muscă pe care el a numit-o *Similium Samboli*, și care s'ar găsi în regiunile mociroase. Profesorul Babeș, și alți medici în urma cercetărilor făcute în țara noastră, arată că pelagra există în localități unde musca *Similium Samboli* nu se găsește.

Teoria verdegărilor (Tizzoni). Această teorie a avut numeroși adepți. P.incipiul otrăvitor ar fi o ciupercă, care se ivește pe porumbul necopt și rău conservat. La suprafața porumbului se formează un strat verde, numit *verderamo* sau *verdet*. Ciupercă este un mucegai comun (*Sporisorium Maydis*), care secretă o

toxina numită pelagrosină. Acestei toxine, pe care fierberea nu o distruge, s'ar datoră—după Tizzoni—pelagra. Profesorul V. Babeș, a combătut cu numeroase argumente această teorie.

Mai sunt teorii: *insuficienței endocrine*, (tiroidă), *intoxicărilor cronice cu silice*, în soluție coloidală în apă. Alții au susținut că pelagra este o boală infecțioasă.

Teoria bolilor prin carență (C. Funk). Este singura teorie astăzi viabilă și în jurul căreia astăzi oscilează toate cercetările moderne. Lipsii din porumbul alturat a unor substanțe proteice strict necesare vieții (o vitamină specială) este cauza pelagrei. Funk nu precizează care factor anume. Cercetări recente tind a grupa pelagra printre avitaminozele prin absența factorului B, sau înrudit cu el, ori unei carențe mixte (factorii A și B.) sau multiple (și a sărurilor minerale, precum și a triptofanului și lisinei, acid aminer cari lipsesc din zeina porumbului și împiedică a asimilarea proteinelor).

De remarcat faptul că, ori care ar fi patogenia pelagrei, un fapt este cert:

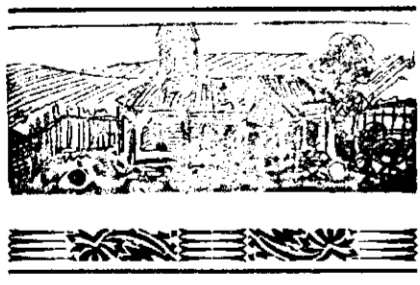
Pelagra este în legătură cu consumarea porumbului, mai mult sau mai puțin stricat. Apare în țările unde se consumă porumb mult, unde populația nu și completează alimentația. Trebuie o anumită precauție: mizeria și anume slăbiri sau boale congenitale sau câștigate și consecințele lor, mai trebuie pentru pelagră o anumită stricăciune a porumbului favorizată mai cu seamă prin o recoltă prematură care diminuează și valoarea nutritivă (V. Babeș).

Anatomie-patologia eritemului. Filetele nervoase ale regiunilor descoperite (mâini, picioare, gât) sunt congestionate; ușor iritate, hiperkralizate. Alterațiunile nervoase merg până la ganglionii marelui simpatic, unde celulele sunt apropiate sau chiar dispărate.

Prof. Dr. Obregia, insistă asupra *seborcei uscate*. În pelagră alterațiunea nutriției este așa de mare, încât se prind și glandele sebacee. În mod normal ele secretă o substanță grăsoasă, în care se găsește și descuamați epitelială; glanda sebacee se dilată și se umple cu o materie albă, care este formată din epiteliu descumate, iar grăsimea ei, dă pielei moleciunea. Dispariția acesteia dă seborcea uscată, care va pune pe calea diagnosticului.

Adm. Căpit. Ovid Constantinescu
Medic Locotenent Dr. Al. Binder

Urmează: *Simptomatologia și Tratatamentul Pelagrei.*

1) Lipsă.

— Christos a înviat din morți cu moartea pe moarte calcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le...
Glasuri de îngeri cu calde mlădieri de vers, în anii adânci ai copilăriei, — păreau că nasc din înalt și nepătrunsul adînc al tăriei.
Bucurie nestrăcută, a unei dumnezeiri a tot înțelegătoare, răsărea în noaptea asta sfântă, când glasuri bronzate de clopote vesteau cea mai nepătrunsă dintre minuni.

Christos a înviat! Temută biruință și nesdruncinată afirmare a unui cult ce va fi limanul scăpării în veacuri.

Christos a înviat! Renaștere plină de viață, împărtășirea nădejdelor pentru cei slabi.

Christos a înviat! Stălpul necintirii pentru consolidarea veșnicului adevăr.

Pădurile

O reală bogăție a țării sunt pădurile. Ele ocupă suprafața de 7^{1/2} milioane ha., din cari aprox. 2 milioane aparțin statului, 2 comunelor și restul proprietarilor.

Pădurile ocupă 22 la sută din suprafața țării și sunt formate din valoroase esențe: aprox. 30 la sută conifere (brazi), 20 la sută lemne tari ca: stejari, iar restul de 50 la sută lemne moale: fag, tei, etc. Marea majoritate a acestor păduri sunt așezate în regiunea munților și dealurilor.

Populațiunea satelor din aceste regiuni are ca îndelincirică principală exploatarea lemnului și creșterea vitelor.

Din cauza unui greșit procedeu economic, aplicat de proprietarii de păduri, în ceea ce privește exploatarea, fie ei moșneni, sau proprietari privați, — viața economică a satelor situate în aceste regiuni, este în majoritatea cazurilor foarte slabă.

Indelincirica lor nu le produce îndajuns pentru acoperirea normală a trebuințelor lor. Statul a ajutat, cu deosebire după război, în larga măsură prin pădurile sale din aceste regiuni, dându-le în ex-

ploatare cooperativelor constituite din sătenii localnici. Măsura bună nu și-a putut produce tot efectul, din cauza lipsei de cunoștințe ale săte-

I. Gh. Lucașcu

nilor, atât sub raportul exploatarea și comercializării lemnului, cât și din cauza necerțeperei și relei înțelegeri a ideii cooperatiste.

Din punct de vedere al economiei noastre naționale, la exploatarea chibzuită și rațională, pădurile noastre sunt îndestulătoare pentru satisfacerea trebuințelor în lemn de construcție și foc, pentru gospodari.

În anul 1926, s'au exportat materiale lemnoase sub formă de lemn de construcție

și de foc —, în valoare de 4^{1/2} miliarde lei.

Pentru complectarea acestor părți a îndelinciricilor, economice, amintim că pe lângă cele anunțate până aci de sătenii noștri, se mai ocupă azi și cu creșterea de păsări, gândaci de mătase, industria casnică și albinărit.

Aceste îndelincirici anexe, sunt de o deosebită însemnătate; ele aduc în genere îndestulare economică, înălțurul gospodăriilor sătești. Bine îndrumate, pot constitui adevărate isvoare de bună stare. În mod izolat și din nenorocire foarte redus, unii săteni sunt aplicați la diferite meserii și la negoț.

Nu putem încheia acest capitol fără a arăta în scurt influența înviorătoare pe care spiritul cooperatist în ultimul sfert de veac l'a avut asupra vieții economice a satelor noastre. Această idee de solidaritate socială care a influențat în bine asupra vieții noastre economice, va trebui încontinuu dezvoltată, împrejurărilor sociale și economice pentru a putea aduce încă și mai mari foloase în viitor.

I. Gh. Lucașcu

NEBUNII

La răsărit, dincolo de Niștru, în țara în care rachiul ce'mbată e stăpân, se dărâmă altarele și se crucifică slujitorii.

Conducătorii sovietismului — sclavii celui mai destructiv spirit doctrinar, deformat și mai mult de însăși lipsa înțelegerii celor ce-l predică, — au pornit război crâncen crucii.

Gazetele au răspândit în săgeata celor patru vânturi disperate încordări, ce tind la nimicirea creștinismului în Rusia.

Bisericele — unica putință de afirmare a omului în năzuința apropierii de Creator — au fost dărâmate sau preschimbate în lăcașuri în care desmățul rânjește tâmp.

Preoții cu dorul de-a ține piept celor ce dărâmă, fără a

pune echivalent în loc au suferit prigonirile evocatoare, a intristătoarelor vremuri medievale.

În vremea în care creștinismul în celelalte țări își sărbătorea desăvârșirea actualului culminant a vieții sale: învierea lui Crist; dincolo, în Rusia văruiată de ambițiile trudnice ale unui luda modern: Lenin și-ale sărguincioșilor ciraci: Trotzki, Racovski, Stalin etc., în răsrucea unor drumuri de șes sau pădure s'ar fi putut vedea — dovadă decisivă a stercipicunii acțiunii pornită vinovat — un preot lipsit de paza unui altar, ingenușiat, cu mâinile împreunate și ochii robiți de pacea unei lumini calde, tămand în liniștea singurătății sau în foșnetul mătăsoasă al frunzelor: învierea Celui pe

care noi L-am sărbătorit nestingheriți.

Creștinismul în lupta pe care o duce cu conducătorii fanatici ai comunismului primordios are, așadar, o nouă ocazie de-a afirma puterea adevărului de care e'mbelșugat.

Biruința va fi din partea sa!..

Ne aflăm la o răspântie de veacuri hotărâtoare.

Drumul pe care vom apuca — în urma biruinții totale din Rusia — e ușor de ghicit. E drumul cumințeniei și-a păstrării intacte a adevărului veșnic.

Întâi, prăbușirea idolilor de lut cuvântători din Rusia.

Apoi, nu va fi așa fărzie vremea când vor cădea toți nebunii lumii.

Constant. Onu

Curier literar

«Boabe de Grâu», an I No. 1, așa se intitulă revista Direcției „Cultura Poporului” care a fost înființată de curând de stat pentru propaganda culturală. Îngrijit tipărit și presărat cu ilustrații instructive, revista cuprinde un bogat material. Într'un articol, d-l prof. I. Bianu, Președintele Academiei Române, vorbește despre: Academia Română și Biblioteca ei.

Arată că în preajma anului 1866, Negruzzi, Kogălniceanu, Russo și Alexandri, ca o reacțiune împotriva curentelor greșite filologice cari veneau de peste munți — curentul latinist ca și din Muntenia — curentul italianist al lui Eliade Rădulescu — se pune, la Iași, baza unei Societăți Academice române înălțată la 1879 la starea de Institut Național cu numele Academia Română. Misiunea noii creații era întâi să determine ortografia limbii române și să înceapă lucrarea dicționarului român, alegându-se ca membri activi: 10 Munteni, 12 Moldoveni, 10 Ardeleni, 1 Bucovirean, 1 Basarabean, 1 Macedonean.

Pe lângă prima ei menire, Academia Română a înființat, apoi și biblioteca ei, care astăzi numără 274.400 volume tipărite 40.000 volume publicații periodice, 7.134 volume manuscrise; 3.320 stampe; 5670 monede vechi. Interesantul articol se termină prin arătarea publicațiilor bibliotecii, cari constituiesc

cele mai bune bibliografii dela noi.

Remarcăm deasemenea variata și cuprinzătoare cronică a revistei care este bine deocamdată prin statisticile pe cari le redă O măsură bună și occidentală a luat Soc. Scriitorilor Români, de-a rezerva o săptămână exclusiv poeziei românești. Se vor ține șezători; vitrinele librarilor vor expune numai volume de poezie, iar Academia Română a și organizat o expoziție a poeziei românești care expune edițiile cele mai vechi ale poeziilor noastre precum și manuscrisele lor. Toată istoria poeziei noastre este cuprinsă în această expoziție începând cu Doroltei și terminând cu Ion Barbu.

Luăm parte cu tot sufletul, cei ce lucrăm la acest ziar, la dureră prietenului și colaboratorului nostru: GH. MARI-NESCU, — prin moartea celor două surori ale sale:

Lucreția și Ana în Biserica din Costești, jud. Argeș și-i aducem pe această cale, condoleanțele noastre.

Intotdeauna s'a simțit nevoia unui dicționar enciclopedic românesc, așa cum au toate țările civilizate, în forma Larousse ului francez. Un început l'a făcut Clujul, prin editura „Minerva”, care a scos o „Enciclopedie Românească”. Volumul conține aproape o mie pagini, de format mic, în așa fel încât să fie la îndemâna fiecărui cititor.

Tot la un asemenea dicționar lucrează acum d-nii prof. I. Candrea și Gh. Adamescu. Primele fascicule au apărut, dovedind o înțelegere și cât mai perfectă redactare presărată cu o bogată ilustrație. Găsești orice cuvânt al limbii române cu toată filiera lui filologic-istorică.

Stelian Semedrescu

Ravașe Intime

UN SALON LITERAR ÎN 1883. -- VERONICA MICLE ȘI MIHAIL EMINESCU

După multe și grele suferințe, zise Ruxanda, pentru pierderea celor două copilite, nu mai așteptam nimic. Părăsită pentru atâtea luni la Târgoviște, pierdusem ultima speranță de a mai drege jugul căsniciei, de-a mai încerca pe soțul meu, de-a mai încerca să-l readuc la o viață serioasă și liniștită. Nu mai aveam despre el nici o știre, și nici moartea celor două copile nu-l turburase, sau dacă ș'așa va fi fost, auzise oare cineva v'o tânguire, v'r'un suspin ieșit din pieptul acestui om? Un prieten sincer al casei noastre, îmi scrisese să mă 'ntorc la București, că de nu, soțul meu, ruinează tot. Venii cu prima diligență și casa mea n'o mai cunoscuti. O murgărie de nedescris, paianjenii țesură pânza lor peste tablouri, cărți vase, paturi? Hăinărie, rușinare, ghetărie pe toate scaunele și etajerele. Tingirile, castronașe și lărluri nespălate, ori pe unde te 'ntorceai. Lucrurile mele purtate de d-na Moscu, iar ale copilașilor mei, purtate de copiii acestei femei care acum era stăpână'n casa mea.

Când mă văzu veni să mă salute, ca și cum nimic între noi nu s'a petrecuse. Tăcuti; la fel, îmi ținu pe ouze cuvintele ce trebuia să'i spun. Am dat tot afară din casă și c'o femeie ce avusem mai înainte, restabilii ordine și curățenia în tot ș'in toate, dar aicea, sau nici un cuvânt nu mai puteam sta și... chiar și lui Gheorghe îi venea greu, căci nici el nu mai spera în reînțoarcerea mea. Într'un an ne-am mutat în două case. În prima Gheorghe se 'mprietenișe cu Bonifacio Florescu și cu soția sa și ia dat la noi o cameră de locuit pe care ei o țineau mai rău ca locuința unei puzeze; într'alta aci avea pe sculptorul Ioan Georgescu, cel care a făcut bustul lui Pascal și la Teatrul Național și statuia lui Gheorghe Lazăr pe Bulevardul Academiei.

La el am cunoscut pe sculptorul Iolnai, pe Cadorin și pe sculptorul cel care a făcut monumentul Vânătorilor dela Ploești. La Bonifacio nu mă duceam nici odată, că-mi era frică să nu mă lovească figurile palustre, să nu-mi cadă'n genunchi și să-mi declame poezii, cum făcea pe ori unde mă 'ntânea. Un maldăr de scrisori și de versuri le-am aruncat în foc. Poetul era 'ncălțat mereu c'o gheată și c'un galoș vara, c'o gheată și c'un șoșon iarna; iar Roza, atâtea uda ilorile până ce pe glatul ferestrelor crescuse mușchiul verde și în casă cât a stat ea la noi n'a deschis nici odată ferestrele.

În casa în care ne-am mutat peste șase luni, D zeu mi-a dăruit o altă fetiță Zoia, chip leit al tatălui său, isvor de bucurie și de mândrie, dar și de suferință întregi mele vieți. Am crezut că venirea ei pe lume după ce pierdusem pe ceilalți copii, va cumiți pe Georgetel. Ne-am mutat în altă casă, că și aceasta era o nenorocire pe capul meu.

Lângă mine sta o familie Penescu, la ei vedeam un trai și mai miserabil ca al nostru, așa că eu, acum îmi depănam viața între vatră și Zoia mea. Învățasem să fac bucate, dulceturi, prăjituri și să cos la mașină. Mă căsneam zilnic să îndatorez pe soțul meu, gătind ce-i plăcea, cusând ce-i trebuia lui și dragălașului meu îngeraș, însă năra-vul nu și-l schimba.

Așa era viața mea, când Georgetel, începu a transforma casa noastră mică, sărăcăcioasă în: „Salon literar”. Și era'n adevăr așa, căci nimeni nu se certa, nu se critica ci trăiau toți ca frații.

Și cine nu venea la noi? Caragiale, Delavrancea, D. Stăncescu, Vlahuță, Bonifacio Florescu, (de el nu mai scăpam; Iuliu Roșca, Jipescu, Vlahuță, Kneisel, Ozuber (citarist) Laurian, dir. ziarului România Liberă S. M. Stoensescu, Dir. Revistei Literare, Bărcănescu, Vasilescu, Roșianu, Zenide, Ispirescu, Granda Vasile Păun, Brătianu tatăl muzicantului de talent, care s'a sinucis decurând și alții.

Delavrancea desemna, Laurian și cu Bonifacio discutau literatură și politică. D. Stăncescu și cu Ispirescu, citeau povești; Vlahuță venise dela Târgoviște, trist că-i murise iubita, Matilda Greceanu și el scrisese și ne-a citit: Dormi iubită, cea mai frumoasă poezie a lui. Kneisel, cânta din vioară, Gubir din citeră. Vasilescu cu: Sarman m'a născut mama și: Din București până la Baia, ne țineau deștepti până la ziua. Caragiale și cu Delavrancea apleau mereu paharele, Iuliu Roșca citea versuri din: Fata dela Cozia, premiată de Academie, soțul meu la ceas-lă ceaș porunca mititei și vin cu damigeana la cărciumă. Jipescu, făcea admirația noastră cu povestirele lui populare S. M. Stoensescu declama: *Noapți Albe*, până la ziua.

«Scrisoarea perdută» se făcea în căsuța din Calea Dorobanților, în lașă case unde este azi casa lui Tache Ionescu. Mai târziu își făcu apariția între noi Macedonschi, Duiliu Zamfirescu, I. Georgescu, sculptor, D. Marinescu pictor, și Veronica Micle. Toată această lume literară, mi-era urâtă, că era răpănoasă și iubitoare de băutura și de ședere la noi până a doua zi.

Pe literații de acum, când îi aud povestind iubirea dintre cei doi poeți Veronica Micle și Mihail Eminescu, îmi vine rău, căci povestea asta a luat atâtea forme, a pățit schimbări intocmai ca statuia lui Glaucouon din marginea mării. Bătăuță când de vași furtuni, mângăiată când de ze, firi, s'a schimbat într'un stei de piatră, fără nici o formă. Pe poetă am cunoscut-o în casa vechi mele *Aurelia Polizu*, care i-a tipărit versurile; pe poet în redacția ziarului «România Liberă» Cu bine Zoiațico.

suferință întregi mele vieți. Am crezut că venirea ei pe lume după ce pierdusem pe ceilalți copii, va cumiți pe Georgetel.

Ne-am mutat în altă casă, că și aceasta era o nenorocire pe capul meu.

Lângă mine sta o familie Penescu, la ei vedeam un trai și mai miserabil ca al nostru, așa că eu, acum îmi depănam viața între vatră și Zoia mea. Învățasem să fac bucate, dulceturi, prăjituri și să cos la mașină. Mă căsneam zilnic să îndatorez pe soțul meu, gătind ce-i plăcea, cusând ce-i trebuia lui și dragălașului meu îngeraș, însă năra-vul nu și-l schimba.

Așa era viața mea, când Georgetel, începu a transforma casa noastră mică, sărăcăcioasă în: „Salon literar”. Și era'n adevăr așa, căci nimeni nu se certa, nu se critica ci trăiau toți ca frații.

Și cine nu venea la noi? Caragiale, Delavrancea, D. Stăncescu, Vlahuță, Bonifacio Florescu, (de el nu mai scăpam; Iuliu Roșca, Jipescu, Vlahuță, Kneisel, Ozuber (citarist) Laurian, dir. ziarului România Liberă S. M. Stoensescu, Dir. Revistei Literare, Bărcănescu, Vasilescu, Roșianu, Zenide, Ispirescu, Granda Vasile Păun, Brătianu tatăl muzicantului de talent, care s'a sinucis decurând și alții.

Delavrancea desemna, Laurian și cu Bonifacio discutau literatură și politică. D. Stăncescu și cu Ispirescu, citeau povești; Vlahuță venise dela Târgoviște, trist că-i murise iubita, Matilda Greceanu și el scrisese și ne-a citit: Dormi iubită, cea mai frumoasă poezie a lui. Kneisel, cânta din vioară, Gubir din citeră. Vasilescu cu: Sarman m'a născut mama și: Din București până la Baia, ne țineau deștepti până la ziua. Caragiale și cu Delavrancea apleau mereu paharele, Iuliu Roșca citea versuri din: Fata dela Cozia, premiată de Academie, soțul meu la ceas-lă ceaș porunca mititei și vin cu damigeana la cărciumă. Jipescu, făcea admirația noastră cu povestirele lui populare S. M. Stoensescu declama: *Noapți Albe*, până la ziua.

«Scrisoarea perdută» se făcea în căsuța din Calea Dorobanților, în lașă case unde este azi casa lui Tache Ionescu. Mai târziu își făcu apariția între noi Macedonschi, Duiliu Zamfirescu, I. Georgescu, sculptor, D. Marinescu pictor, și Veronica Micle. Toată această lume literară, mi-era urâtă, că era răpănoasă și iubitoare de băutura și de ședere la noi până a doua zi.

Pe literații de acum, când îi aud povestind iubirea dintre cei doi poeți Veronica Micle și Mihail Eminescu, îmi vine rău, căci povestea asta a luat atâtea forme, a pățit schimbări intocmai ca statuia lui Glaucouon din marginea mării. Bătăuță când de vași furtuni, mângăiată când de ze, firi, s'a schimbat într'un stei de piatră, fără nici o formă. Pe poetă am cunoscut-o în casa vechi mele *Aurelia Polizu*, care i-a tipărit versurile; pe poet în redacția ziarului «România Liberă» Cu bine Zoiațico.

«Scrisoarea perdută» se făcea în căsuța din Calea Dorobanților, în lașă case unde este azi casa lui Tache Ionescu. Mai târziu își făcu apariția între noi Macedonschi, Duiliu Zamfirescu, I. Georgescu, sculptor, D. Marinescu pictor, și Veronica Micle. Toată această lume literară, mi-era urâtă, că era răpănoasă și iubitoare de băutura și de ședere la noi până a doua zi.

Pe literații de acum, când îi aud povestind iubirea dintre cei doi poeți Veronica Micle și Mihail Eminescu, îmi vine rău, căci povestea asta a luat atâtea forme, a pățit schimbări intocmai ca statuia lui Glaucouon din marginea mării. Bătăuță când de vași furtuni, mângăiată când de ze, firi, s'a schimbat într'un stei de piatră, fără nici o formă. Pe poetă am cunoscut-o în casa vechi mele *Aurelia Polizu*, care i-a tipărit versurile; pe poet în redacția ziarului «România Liberă» Cu bine Zoiațico.

Pe literații de acum, când îi aud povestind iubirea dintre cei doi poeți Veronica Micle și Mihail Eminescu, îmi vine rău, căci povestea asta a luat atâtea forme, a pățit schimbări intocmai ca statuia lui Glaucouon din marginea mării. Bătăuță când de vași furtuni, mângăiată când de ze, firi, s'a schimbat într'un stei de piatră, fără nici o formă. Pe poetă am cunoscut-o în casa vechi mele *Aurelia Polizu*, care i-a tipărit versurile; pe poet în redacția ziarului «România Liberă» Cu bine Zoiațico.

Baba Vișa

Gânduri creștinești

Anul acesta, ca și toți anii din urmă, zilele de primăvară ne aduc pe lângă învierea naturii și o înșeninare a vieții.

Această înviorătoare înviere a simțurilor noastre e frumoasă și filosofică, dacă gândirea minții orișărui bun creștin, adâncește înțelegerea la jertla de groază a Domnului Nostru Iisus Hristos și mântuirea sufletescă.

Păcatul lumii de odinioară, ca și cel din vremurile noastre, a fost și încă mai este tot atât de înspăimântător, încât Fiul lui Dumnezeu pentru ispășirea necerțelor noastre greșeli, s'a dat

jertlă pe sine. Pentru aceasta și pentru ca Dumnezeu să fie slăvit, se obișnuiește în semn de pioasă și adâncă reculegere morală, ca toți creștinii, să prohodască în fiecare an, moartea și învierea celui ce este pentru înșeninare sufletelor noastre: Iisus Hristos.

Drept aceia se cuvine, ca sărbătorile Pastelui, să ne fie cel mai bun prilej de cercetare faptelor noastre, hotărând ca odată cu lumina învierii Mântuitorului, să căutăm a câștiga pentru suflet și pentru calea fericii cea bună numai: cuvân-

tu și slova de aur a cărților slinte.

E deștul cu atâtea patimă, e deajuns cu atâtea ură, cu atâtea vrajbă și nemernicie!

Trebuiește totdeauna și în deosebi acum, să ne resemnăm atitudinea gândurilor satanice și hotărâți numai pentru bine, să continuăm către raiul creștinătății.

Respectând și cinșind așa cum se cuvine voința poruncilor supreme, ne lericim viața pământească și cea veșnică.

Înviind în sulettele noastre cunoștința Bisericii, mântuitoare, putem fi siguri de harul binecuvântărilor cerești.

Hristos a înviat!

C. Georgescu-Obrejița

De ce merge strâmb în Basarabia

Marea descoperire a unei directoare din Chișinău

În săptămâna Luminată, s'a ținut la Turnul-Severin congresul profesorilor din toată țară. La el, a luat parte și d-na Alistar, directoarea Școlii Eparhiale din Chișinău, care a luat cuvântul la banchet și a spus că, dacă în Basarabia lucrurile nu merg cum trebuie, nu e din pricina unor stări rele lăuntrice ale Basarabiei, ci din pricina regătenilor, care vin de peste Prut și terlesc așezămintele și pe oamenii Basarabiei și ațără și dau despre ea zugrăviri nedrepte și necăjesc lumea. Doamna apoi nu s'a mârșănit să dea numai aceste trăsături generale despre păcatele regătenilor în Basarabia, ci a pomenit și cazuri anumite despre persoane din România Veche care turbură liniștea Basarabiei. Așa de pildă, a zis doamna, ca este un arhimandrit care a scris în ziarul «Cultura Poporului» din București fel de fel de ocări la adresa Basarabenilor și care-i înfățișează într-o lumină foarte urâtă. Lucrurile nu sunt așa cum sunt arătate de arhimandrit și prin asemenea arătări neadevărate se face mult rău în ce privește bunul mers al lucrurilor din Basarabia. Incheierea este că ceice strică sunt regătenii care nu-și înțeleg rostul în Basarabia, iar răul care este e făcut de ei.

Acum, cine este «Cultura Poporului»? se știe, dar cine e arhimandritul?

Acela sunt eu, care am scris două articole în acest ziar despre stările uricioase din Basarabia. Că a fost vorba de mine, au și înțeles ceice au ascultat. Profesorul Gabor din București, care era de față și care mi-a adus acestea la cunoștință, a spus celor de față că arhimandritul este Părintele Arhimandrit Scriban, care, fiind profesor la facultatea de teologie din Chișinău, se află acolo în fiecare săptămână, vede ce se petrece și a scris omul ce a văzut. Și d. Gabor a și spus îndată în fața doamnei Alistar:

— Bine, dar cu ce strică regătenii, dacă Părintele Arhimandrit se izbește în toate părțile de limba rusească în Chișinău și-și arată scârba? Cum ajunge în gară, hamalul îi trage pe rușește, deși e moldovan, de se suie în tramvai, ruseasca îi împuiază capul, de se duce la autorități, aceiași rusească îi îmbăcșește auzul. Unde te întâlnești, tot înfățișările vieții rusești, în orașul cu 5 ziare zilnice rusești și nițel românesc... Astea te izbesc pretutindenea, însoțite de pășirea tanțoșă de a înfățișa chipurile vieții rusești... Pe acestea tot regătenii le aduc?

La această împotrivire a Profesorului Gabor, d-na Alistar n'a avut ce zice și a tăcut, iar un profesor din Bălți a luat cuvântul și a contrazis cele spuse de d-na Alistar, care s'a mulțumit să glosească paharele și să inee pe cei din jur în fum de tutun, că așa îi șade bine unei directoare de școală zisă creștinească.

Deci dacă domnia sa a adus cuvântul despre mine în public, dator sunt și eu să vin cu răspunsul meu, ca să se vadă de partea cui e dreptatea.

1. Mai întâi așa cum a pus doamna Alistar chestiunea, ea e rău cugetată. Căci ce se potrivește să faci vinovat scrișul meu din 1930, despre stările din Basarabia, când este vorba de lucruri care sunt mult mai vechi, pe când eu nu eram în Basarabia și când articolele mele nu ființau?

Mă rog, ce este această poită ticăloasă a târgovățului moldovan (nu a țărânului) de a tot scoate cloștii înainte cu limba rusească între dinți? Nu am nimic cu Rusul când vorbește rușește; e limba lui; dar am cu moldovanul, că nu e graiul lui și ce-mi tot răpede în ochi chipuri străine de viața sa?

Mă întălesc cu oarecare în băcănii lui Varzaru din Chișinău și, cum pășește către mine, vorbim românește; cum se îndreaptă spre băiatul din prăvălie să-i ceară cutare marfă, o cere pe rușește. Asta e din pri-

cina artcolectelor mele, Cucoană Directoare?

2. Dacă fetele basarabence din Școala Eparhială te trăsesc cu accentul rusec al rostirii lor românești, lucrul pe care-l prindev numai decât orice ureche românească nealumată de ruseism, ce strică articolele mele? Apoi eu cu urechile mele am auzit vorbire rusească, în ziua de 9 Aprilie 1930. În înșeși săliile Școlii Eparhiale din Chișinău în comunicările dintre școlărițe și personal.

Iată ce trebuie să aibă în grijă doamna Alistar, mai mult decât să dea urată privescerea a unei cocoane care se restață în public în fum de tutun.

3. Dar își aduce aminte doamna Alistar dela bacalariatul din Iunie anul trecut, când președintele, Profesorul Cardaș dela Iași, s'a speriat de atâta accent rusec al basarabencilor din Școala Eparhială și a spus indignat:

— Nu mă mir de ruseoicie că vorbesc așa, dar mă mir de moldovenice. Imi face impresia că în școală vorbiți numai rușește.

Iar doamna Alistar, care era de față, a zis:

— Niciodată, niciodată!

Va să zică tăgăduia că în școală se vorbește rușește. Atunci cum se poate dumeri cineva de unde atâta accent rusec? De fapt, altă explicație nu este decât că se vorbește rușește. Târgoveții basarabeni, cum se află doi la un loc, nu vorbesc românește, ci rușește. Fetele ce-au să facă? Fac și ele ce văd la alții, că așa e și voiului.

Strică cu ceva articolele mele că lucrurile acestea sunt așa? Eu numai cât am văzut și auzit.

4. Eram de față, în ziua de 9 Aprilie a. c. la manifestarea care s'a făcut în Sala Eparhială din Chișinău pentru unirea Basarabiei. Serbarea oficială s'a deslășurat, se înțelege, pe românește. Dar mulți din cei de față vorbeau între ei rușește prin bănci. Am întrebât și pe alții, din alte laturi ale încăperii și tot așa mi-au spus.

Apoi ce stricăm noi regătenii dacă vedem atâta împălmire de limba rusească și ne scârbim? Limba rusească e foarte bine să fie știută, că se soate din ea materiale de învățătură, mai cu seamă n'o voi bațjocori eu ca teolog, care știu că datorește teologia literaturii rusești și ce mare lucru este pentru un teolog a ști rușește. Dar aceasta este altceva decât să văr rușească și în ibricul de cafea și în văcsuul înfățișăminteii și în «dăm un pahar cu apă». Nu ajunge pentru aceasta limba românească? Mai de ispravă o fi limba rusească?

5. Dar dacă în Școala Eparhială este mare sete cupă ba-

luri și, în de obște, după deslătări lumești; dacă felurilele clase turbau după dat serbării, în care, săptămâni înainte și săptămâni după, nu se mai știa de carte; dacă, în anii de mai nainte, se întocmeau baluri cu întâlniri între școlărițele Eparhiale și seminariști, pentruca tinerii «să se cunoască» și să se puie la cale căsătorii, lucruri care au uitit pe regăteni prin dezamățarea lor și au avut de urmare oprirea lor din poruncă de sus; dacă lucrurile acestea au fost, iar unele mai sunt, astea articolele mele le-au stărnit? Nu sunt ele împrumuturi dezamățate dintr-o parte a societății rușești care desființază orice morală?

Iată acestea nu le-au adus regătenii, vi le-au găsit, s'au scandalizat de ele și tot ei le-au oprit. Dar tot și se cere socoteală că de ce n'ai fost la bal, parcă asta ar fi datoria unei directoare să te trimeată la bal, directoare de școală creștină!

Astea oare articolele mele le-au lăptuit, că eu nici nu le-am pomenit?

Pentru toate acestea și pentru multe altele, pe care încă nu le-am scris, dar cărora le vine rândul, articolele mele nu au nici o vină și nici noi, regătenii, nu suntem acei care le stărnim.

Deocamdată, nu voim să scriem mai mult, fiindcă este vreme de scris toate. Voim să vedem ce va mai publica și ziarul «Opinia Chișinăului», care în nr. său din 14 Aprilie a. c. vestește că are de spus lucruri urâte despre viața din Școala Eparhială.

Până atunci însă trebuie să spunem că, din felul cum s'a înfățișat doamna Alistar la congresul din Turnul Severin, unde n'a dovedit nimic, prin spusele sale, dar care a dovedit o ținută dezamățată prin puțaiala tabaciuului în largul unei adunări, s'a recomandat ca puțin potrivită pentru conducerea unei școli creștinești. Pentru o asemenea școală trebuie măsură de călugăriță și de preoateasă, nu primirea formelor dezamățate din viața lumească.

Pășiri în public de felul acesta te silesc să te întregi, poate fi îndrumător de creștere creștinească, când are asemenea trăsături lumești?

Aceasta trebuie să aibă în vedere preoții eparhiei Chișinăului și să nu lase ca, creșterea fetelor lor să fie pe mâna unei asemenea femei.

Ție-se de medicina pe care a învățat o, dar treabă creștinească se vede că nu e în pregătirea ei.

Iar d-lui Tomescu dela Mitropolie, care a adus-o la Chișinău, trebuie să-i spunem:

— Mare blăstăm ț-i ai făcut că pe o asemenea cocoană n'ai lăsat-o să zacă la Bolgrad și adus-o s'o vedem și noi la Chișinău!

Arhlm. Scriban

Ziarul „Opinia Chișinăului“

despre Școala Eparhială din Chișinău

Pentru cititorii care nu știu, trebuie să spunem că școala Eparhială din Chișinău e un liceu de fete, cu școală normală și cu alte școli mai mărunte pe lângă ea. Cu clădirile ei, este cât o mahală întregă. Case peste case, ziduri de toate părțile, dar cum era la Ruși: treabă materială, nu și treabă sufletească. Despre această școală, ziarul «Opinia Chișinăului» din Chișinău, scrie următoarele, sub titlul de «Imoralitatea la Școala Eparhială?».

«Știri alarmante cu privire la moralițtea elevelor dela școala eparhială din localitate, circula

de câțiva timp în orașul nostru. Suntem tineri deja în posesia unor nume și date sdobitoare pentru buna reputație a acestei școli.

În numărul viitor vom publica pe larg tot ceice se petrece la această școală, unde direcția, care e direct răspunzătoare, nu supraveghează pe eleve, iar acestea au transformat școala într-un bordel».

Această știre este foarte turburătoare, mai cu seamă când este vorba de o școală cu titlu bisericesc. Să vedem acum ce amănunte ne va da ziarul în chestiune.

FUIOR (9-a urmare) INFORMATAII

Dar calea ce-o străbătem mai mult ni-i fără spor.
Ajungem Vârcolacul, — de-odată, ca n'tr'un nor
Din fața noastră pierde, așa, ca o năluca!
Când îl ajungem iară s'a prefăcut în nucă
În piatră nesfârmată; mai știi în ce și cum?
— În rău de nu-l poți trece! În puberea din drum;
În perie de codru; în cruce de fântână;
Se-ascunde într'o oare răsnită dintr'o stână...
E de n'țeles că avântul răsboinic,—e'n zadar,
Că Vracul, ne înșală; pientșii, nu stă, măcar
La trântă voinicească... Din loc în loc, ne duce
De nas...

Fuior

Craiu

Fuior

Craiu

A l unde-i Vracul' să-mi iasă la răscruce!
Mi-am zis, făcându-mi seama, c'am mers destul...
Destul?
Opinci de fier schimbă am vre-o cincă perechi și nu-l
Ajunserăm... Mărite! Apoi, mai sunt ciudate
Păreri de rău ce-apasă și mult întunecate
Mi-s gândurile-pasări ce'n mîntea mea rotec...
Primii din țară veste și aș vrea să mă opresc:
E mort bătrânul tată și trebuie mpărțită
Moșia...

Fuior

I Craiu

Fuior

II Craiu

Fuior

Nici o clipă nu trebui—zăbovită!...

La noi, i-o răsvrătie...

Și totuși n'ai plecat?

Mi-a odrăslit nevastă...

E fată, sau băiat?

(spre

celalți din ceată)

Dar voi? N'aveți de-acasă vre-o veste ne-așteptată?

E timp când și minciuna o cred adevărată...

Dacă-i așa, mai bine-i și mai înțelept

Să-ți spunem adevărul; frumos, cinstit și drept!

Umblăm și tot o'ntoarcm... Mărite! ne e frică.

Și acum imi simt măciuca întregul păr din chică

Privește cum mi-s ochii holbați...

Fuior

Grăd.

Te temi?

Mă tem!

Cum? Să mă lupt cu Vracul? Mai bine un blestem...

Ortați, dă-mi: doi, cincă, șapte și dușmani-câtă frunză

Avântul cutezanța—de n'ceri—n'o să se ascunză

Și nici n'o să-mi lipsească... Dar să mă lupt c'un duh?

Mă ia cu tremur... clătăn... mi-i rece... cald... mi-i... uuh!

A-ha! E lășitate ce sufletul cuprinde

Pecingine—ca răul adânc, lăfit, se n'tinde

Rugină—cariu, ce roade în tihnă, pe ales

Cel mai bun lemn... Prietini, destul! v'am înțeles!

Mai așteptați? Hei! Gata! E timp de cale n'toarsă

Primejdia, pe clipă o simt cum se revarsă...

Plecați... nu-i nici o grijă: Sunt leu sunt paraleu

Cu mine-i gâd, voință și n'cer, un Dumnezeu!

Să ne n'trerupem drumul, Voevoade...

Fuior

Craiu

Fuior

Craiu

Nici nu-mi pasă...

Mai bine-i să ne n'toarcm și s'o pornim spră casă

De ce pentr'un Luceafăr și Lună, să străbați

Atâtea căi, meleaguri...

Nu vreau... Plecați! Plecați!

Voi duce singur lupla

(Craiului) Ce aștepți? Nu vrea?

Nu vine!

Fuior

Leneșul

Fuior

Leneșul

(zărind pe Leneș)

Dar tu? Intins a-lene, la umbră, bunioară?

Nu turburăți creștinul ce-i gata ca să moară.

Sunt gata să-m dau duhul.

Fuior

Leneșul

Ești gata?

Ce s'aștept?

De vrei, cruciș, așază-mi mâinile pe piept...

Să nu-ți treacă prin minte vre-o poznă sau vre-o șagă

Să mi faci...

N'ai nici o teamă!

(ușurat) Pieri o spaime n'treagă!

Dar cine ești? Vre-o umbră de fiară? Vre-un om rău?

Tălhar de furi avântul? Sau poate-un nătărău

Ce-aleargă după muște? Voinic vestit în lume?

Dece veniși cu ceata, în juru-mi să faci glume?

Parcă spuseși de luple... de-un Vrac?

Fuior

Leneșul

Fuior

Leneșul

Adevărat!

Ai vrea de-o palmă trupul să-ți fie acum scurtat?

Mă sperii?

Nu te sperii? Oricum, ascultă-mi sfatul

Ce-ar fi să-ți faci, alături, din iarba moale, patul

Aci, să fim prieteni... Cinci șase zile. Cât

Zic? Chiar o n'treagă viață mi-oi ține de urât...

Să vrei numai... Ce bine! Din zori și până'n sară

În veri, adie vântul... din pomi mai cade o pară...

Visezi... o ațipeală... mai caști, eu fac la fel;

Tu taci, eu nu fac gură... un puțu de somn nițel;

În ceas de plicitseală ne gădîlăm oleacă

Prin nări c'un paiu, mai lesne ca timpul să ne treacă;

Ne-om ține ochii pradă de-o vraise de nor

Trudiți, apoi, ne om spune, frățește: Somn ușor!

Ce zici?

Fuior

Căpetenia Păst.

Mă erfi! Imi pare că ești într-o ureche

Prietine, sau, leneș cum n'o să ai pereche...

Fuior

Căp. P.

Noroc

Și voe bună...

De nu fii cu bănat

Te n'treb: Pe-aci trecut-a un fiu de împărat

Frumos cum nu e altul mai mândru pe sub soare?

Voinic și ager nimic în luptă să-l doboare?

De-aceia ce se luptă cu Vracu' poți să-mi spui?

Fuior

Căp. P.

Il cauți?

Vreau să intru și eu în ceata lui...

I-aci, fii stă în față

Mărite! Cântatul

Ești tu? (către ceată) Priviți acesta e neînfricoșatul

Fuior!

Ceata

Fuior

Căp. P.

Mărire fii...

De unde vii?

Eu vin

din țara plin'atdată cu rod, cântări și vin

Simțind în piept, avântul și'n braț simțind putere

Mi-am părăsit pustiul de casă și avere

Fuior

Căp. P.

De ce?

Nu fii se pare că sunt un răsvrătit?

Căzut din altă lume și'n alte lumi sortit

Să fii? În jur pământul, în mare frământare

De oameni și de lupte se sbuciumă, tresare

În vuet, munți și codri sunt parcă prinși la joc.

— va urma —

Din țară

Societatea ortodoxă a fe

meilor române. Duminică 27 Aprilie a. c., s'a ținut în București Congresul societății ortodoxe a femeilor române sub preșidenția D-nei Alexandrina Cantacuzino. Această societate s'a purtat activitatea pe două căi: Școala și Biserica; de aceea e înființat numeroase școli prin provincie și în Capitală, unde fetele primesc învățatura, după programele școlare, dar primesc și educația religioasă pentru a deveni bune creștine.

Școlul congresului a fost un prilej de afirmare a unui program de activitate urmând cu stăruință înfăptuit și programe noi de muncă, spre progresul intens al acestei societăți.

În războiul pentru întregirea neamului, a fost decorat cu «Mihail Viteazul» pentru vitejia cu care a condus luptele dela Magyaros și Valea Oituzului unde a fost grav rănit în piept.

lubea foarte mult caii și călăria, de aceea spunea fiicei sale adeseori:

«Când ofi să mor, aș vrea să mor călare, la umbră de stejar verde».

Dorința i s'a împlinit, căci pe când se afla la vânătoare în pădurea Olopeni a murit călare.

Prin moartea sa țara a pierdut un destoinic apărător, un inimos comandant.

COSTEȘTII. — În seara de Vinerea patimilor, în Biserica din com. Costești, jud. Argeș, a izbucnit un foc puternic, din care cauză n'a putut fi scăpat nimic. Focul a izbucnit în timpul prohodului, așa că tot norodul care se afla în bisericuță veche de peste 300 ani ar ars.

Au fost 112 morți, din care bătrâni, tineri și copii, toți au fost preluați în cărbuni.

În numărul viitor vom da ipofarmații foarte precise de la fața locului, după cele văzute chiar de la izbucnirea focului de colaboratorul nostru Gh. Marinescu care a avut nenorocul de a-și pierde două surori în Biserica.

Informațiile sânt cu totul altele de cum le-au arătat gazetele, — în ceicea privește izbucnirea focului.

DL. Profesor